

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Tentatio fratrum, metu famis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

profugere vellet, instar diuini magnetis cuiusdam, septuaginta adeò fratres secum traxisse: quibus persuasit, vt nihil secum, præter minuta olerum semina, & palas sarculòsque deferrent, vsus illis verbis Domini: *Nolite cogitare, quid manducetis, aut quid bibatis, aut quo operiamini: hæc enim omnia gentes mundi quærunt. Quærte primùm regnum Dei, & iustitiam eius, & hæc omnia adycien ur vobis. Teneamus promissum, & inueniemus in nobis opus Domini conseruatum.*

Matth. 6. 31. Hac oratione, diuinæque Prouidentiae & Bonitatis sponse, in censi septuaginta viri, instructum ab omnibus rebus necessarijs, monasterium, commoditates maximas, liberales piorum hominum manus, & obuia auxilia, vno verbo, cellam & culinam, penum & focum deseruerunt; & loca inculta, deserta, aspera, vix ipsis feris habitanda adierunt. Ibi, vt omne principium feruet, vigilijs, precibus, ieiunijs, laboribus varijs Deo cupidè seruierunt; tantò cælo viciniore, quantò remotiore à mundo. Angelos dixisses. Sed quò non penetrat, seu tentator, seu tentatio? Multos inclaustris frangit asperitas, multos fatigat diurnitas: & non rarò primi spiritus religionis, cum tempore, in tepefcunt, aut omnino cadunt. Quin Sathan Tartareus ipse quoque cibum electum affectat, & Cerbero, si bolum adipiscatur non quotidianum, optatò accidit. Sed omnium periculosissima pugna est, cum hostis simulat amicum; qui & Christum in deserto aggressus, amicis in speciem verbis, inimicissimè voluit præcipitare. Tametsi enim non vult Deus otiosus nobis co-
 Matth. 6. 11. turnices allatas in os immittere, sed iubet nos sedulò orare: *Panem nostrum super substantialem,* vel, vt est apud Lucam, *quotidianum, da nobis hodie;* immò vult nos ad aratrum manum applicare, vt *m- sudore vultus nostri, vescamur pane nostro,* vt impleatur illud: *maledicta terra in opere tuo: in laboribus comedes ex ea, cunctis diebus vitæ tuæ:* non vult tamen nos totos esse, in pastu quærendo, more pecudum nonnullarum. Quin sacrationes seruos suos, extra-
 Luc. 11. 3. petitionem memoratam, non vult cogitare aut dicere: *Quid manducabimus, aut bibemus, aut quo cooperiemur?*

Genes. 3. 19. I V.

Per hanc ergo ipsam etiam machinam tam sancto cœtui expugnando variæ vndique & vndique, ex Orco, ad signa cohortes confluxerunt. Inopia submitit famem, inedia imbecillitatem, caro tristitiam. Dæmon, postquam Christi athletas vidit famelicos, & esuriones factos, quasi in inclinatam aciem, ita saxa locutus iden-

identidem immisit lapides : nempe, nimis duram esse, ac velut saxeam vitam Eremitarum : tolerari hanc austeritatem non posse : humanam illis naturam esse, non Angelorum : nec utique vno sudore hauriendum esse hunc laborem ; duraturum vsque ad mortem ; quam ipsam hoc genus vitæ, non sine homicidij crimine, fit procuratura. Hæc cogitantibus ostendit omnia regna Mundi, & gloriam eorum ; obiecit dapes ; depinxit spumantes pateras ; exposuit quidquid est deliciarum. Facile in ruinas impelluntur, qui iam antè claudicant. Itaque esuritione tristes & sui impatientes subiit pœnitentia, & postliminiò ad cæpas atque allia respexere. Iamque in apertas murmuraciones cæperunt erumpere, atque inter se mussitare : Cur Frontonius nos huc miseriarum è portu in scopulos duxit ? Cur non mansimus in securo ? Quin redimus ad communem hominum vitam ? An non & illi, qui in vrbibus & arcibus degunt, boni esse possunt ? An non & illi, licet fame se se non enecent, possunt salutem æternam consequi ? Quis poterit cibo viuere Angelorum ? Pallefcit vultus ; genua labant ; ob inediam, pedes corpus non ferunt ; nec oculi caligantes officio suo funguntur ; denique fame morimur. Et quid mors nostra Numini proderit ieiunio accelerata ? diu qui viuuit, diu Deum laudat. Hæc illi.

Audiens Frontonius eorum murmur antè, quàm ad eum conuenirent dicentes aliquid, ipse praueniens eos ait : Quousq; irritatis Deum murmurantes in cordibus vestris, & dicentes : Nuncquid qui eremum inhabitant, hi tantum sunt Dei serui ? & quis ex cibo poterit viuere Angelorum ? Conueniamus ad Abbatem, & loquamur ad eum : ut habitemus in ciuitate : quia si qui nos illic viderint, opportunè nobis, iuxta Dei votum, dirigunt escas, prout cuiq; Dominus dederit facere. Illud autem scitote, quia non necabit Dominus fame animam iusti. Ecce oculi Domini super timentes eum, ut alat eos in fame. Et illud non memoramini scriptum, quod ait Apostolus : In fame & siti ? sed vobis quoq; in eremo nunquam defuerunt radices herbarum, nec mansistis aliquando ieiuni. Recordamini autem, quia antea locutus sum vobis : Nolite cogitare, quid manducetis, aut quid bibatis, aut quo operiamini : hæc enim omnia gentes mundi querunt. Nonit Dominus cibum dare timentibus se. Querite primum regnum Dei, & iustitiam eius, & hæc omnia adyicientur vobis. Si enim Dominus volatilia pascit, & coruos non deserit : quomodo nos derelinquere poterit, ipsum iugiter in mente habentes.

V.

Psal. 31.
2. Cor. 11.

Matth. 6.